

for noget. Tænk, om du kunde bo saa rart som her i Stedet for at sidde i din Toværelsens Lejlighed paa femte Sal og være din egen Stuepige fra ni til elleve. — Hvad siger du, er det Snak? Men Gud bevare mig! Du vil da ikke nægte, at jeg forleden overraskede dig med et grønt Smækforklæde paa og en Fejebakke i Haanden? ... Herregud, hvorfor rødmer du over det, lille Frandsen? Det er jo ikke noget at skamme sig over. Det er jo en fuldkommen ærlig Sag, at man ikke har Raad til at holde kvindelig Betjening.“

Hr. Frandsen trak sig ud til Siden med en dannet Hovedrysten.

Husholdersken kom tilbage og meldte, at Oberstinde Mynster og Døtre var kommen for at se Oberstens Portræt.

Karsten From vendte sig heftig mod hende og sagde, at han ikke kunde modtage dem — de maatte komme igen en anden Dag. Han talte med en Ubeherskethed, der satte Jytte i Forbavselse. Hun kendte ham ikke fra den Side.

„De vil da ikke gaa!“ sagde han, da han saae, at hun paany gav Jægermesteren et Vink.

„Jo. — Du lovede forresten at passe Tiden, John!“

„Herregud, Jytte, nu har vi det saa hyggeligt. Har det virkelig saadan Hast?“

„Ja.“

Da Jytte sagde Farvel, rakte hun for første Gang Karsten From Haanden. I al den Tid, de havde kendt hinanden, havde hun undgaaet det, fordi hun havde set, at